

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/247/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312223402
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4312223402.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcov 1. G. D., nar. XX.XX.XXXX, S. - E. B. č. XXXX, S., 2. A. I., nar. XX.XX.XXXX, Z. č. 7, S., v konaní obe zastúpené : Mgr. Ľudovít Paulovič, advokát, so sídlom M. Rázusa 19, Lučenec, IČO: 45 021 996, proti žalovaným 1. VARGA ZSOLT, s.r.o., so sídlom Tekovská č. 24, Levice, IČO: 45 885 389, 2. Y. K., s miestom podnikania J. č. XX, P., U.: XX XXX XXX, v konaní obaja zastúpení: JUDr. Tibor Nagy, advokát so sídlom Kukučínova č. 8, Nové Zámky, za účasti intervenienta na strane žalovaných: Generali Poistovňa, a.s., Lamačská cesta 3/ A, Bratislava, v zastúpení: Advokátska kancelária MST PARTNERS, s.r.o., Laurinská 3, Bratislava, IČO: 36 861 545, o náhradu nemajetkovej ujmy, odvolaní žalovaných v 1. a 2. rade o odvolaní žalobkýň v 1. a 2. rade, proti rozsudku Okresného súdu Levice č.k. 12C/696/2012-289 zo dňa 25. marca 2019, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch (okrem výroku o zastavení konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade) **m e n í** takto :

Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobkyni v 1. rade sumu 10.000 euro do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť žalobkyni v 2. rade sumu 5.000 euro do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobkyniam v 1. a 2. rade priznáva voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

Žalovanému v 1. rade priznáva voči žalobkyniam v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu.

Žalobkyniam v 1. a 2. rade priznáva voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovanému v 1. rade priznáva voči žalobkyniam v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

Žalovaný v 2. rade je povinný zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 516 euro Okresnému súdu Levice do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 5.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne v 1. rade zamietol (výrok II.). Výrokom III. zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobkyni v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy v sume 2.000 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu žalobkyne v 2. rade zamietol (výrok IV.). Výrokom V. konanie voči žalovanému v 1. rade zastavil. Výrokom VI. žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal. Výrokom VII. rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že žiadna zo

strán nemá nárok na ich náhradu. Výrokom VIII. uložil žalovanému v 2. rade povinnosť zaplatiť súdny poplatok vo výške 276,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku .

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11, § 13 ods. 1,2,3, § 15, § 16, § 420 ods. 1, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 1, 2 písm. a) až d) zákona č. 381/2001 Z.z., Čl. 19 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky ako aj zisteným skutkovým stavom na základe čoho dospel k záveru, že žaloba žalobkyní je čiastočne dôvodne podaná.

3. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobkyne v 1. a 2. rade žalobou proti žalovanému domáali priznania nemajetkovej ujmy a to žalobkyni v 1.rade vo výške 10.000 eur a žalobkyni v 2. rade vo výške 5.000 eur. V žalobe žalobkyne uviedli, že dňa 23.12.2010 v čase o 06:45 hod. na ceste I/62 v smere zo Senca do Sládkovičova zamestnanec žalovaného X. K. ako vodič nákladného motorového vozidla zn. K., C.: LV XXX CU s návesom C.: LV XXX YH v dôsledku šmyku prešiel do protismeru, kde narazil do oproti idúceho osobného motorového vozidla zn. K. L. C.: GA: XXXCM, ktoré v tom čase viedla neb. C. J.. E. C. J. boli spôsobené viaceré zranenia, na následky ktorých po dopravnej nehode zomrela, čím žalovaný neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobkyní.

4. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že vodič - zamestnanec žalovaného dňa 23.12.2010 v čase okolo 6.45 hod. v smere zo Senca do Sládkovičova a to ako vodič nákladného motorového vozidla zn. Volvo, evidenčné číslo LV XXX CU s návesom evidenčné číslo LV XXX YH zaviniel dopravnú nehodu, čím porušil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 3 ods. 2 písm. a/ a § 16 ods. 1 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke. Z trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok č.k. 3T /129/2012 vyplýva, že vodič pri tejto nehode spôsobil C. J. zlomeniu hrudnej kosti, viacnásobné zlomeniny rebier, pomliaždenie pľúc a najmä úplné pretrhnutie steny hrudnej srdcovnice s následným masívnym zakrvácaním do pohrudnicových dutím a tkanív medzipleúcia, na následky ktorých po dopravnej nehode zomrela. Z uvedených dôvodov bol vodič motorového vozidla X. K., zamestnanec žalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Pezinok č.k. 3T 129/2012 zo dňa 11.6.2012 uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona.

5. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobkyní v 1. a 2. rade a dospel k záveru že nie je vylúčené, že tým istým konaním, ktoré po smrti fyzickej osoby neoprávnene zasiahlo do osobnosti zomrelého, došlo podľa § 11 - 13 OZ zároveň k zásahu aj do osobnosti pozostalej osoby .

6. Vo vzťahu k základu uplatňovaného nároku ktorý si uplatňovali žalobkyne v 1. a 2. rade po smrti blízkej osoby v súvislosti s uvedenou dopravnou nehodou dňa 23.12.2010, dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. V tejto súvislosti poukázal na konanie vedené Na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 12C/415/2013, v ktorom ako žalobkyňa vystupovala mal. I. G., dcéra neb. C. J.. V uvedenom konaní súd priznal mal. žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur, vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol, zároveň sa vysporiadal aj s pasívnou vecnou legitímáciou a to v tomto konaní označeného žalovaného v 1. rade Y. K. podnikajúci pod obchodným menom Y. K. a žalovaného v 2. rade Generali poisťovňa, a.s. Proti rozsudku bolo podané odvolanie, pričom odvolací súd uznesením č.k. 8C/323/2017 - 304 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, stým, že obaja žalovaní sú pasívne vecne legitimovaní, takže súd prvej inštancie v tomto konaní konštatoval, že žalovaný v 2. rade, (po späťvzatí žaloby voči žalovanému v 1. rade) je vo veci pasívne vecne legitimovaný, keďže sa jedná o skutkovo totožnú vec. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že smrť C. J. nepochybne výrazne zasiahla celú rodinu alebohjej a teda aj do života matky nebohej -žalobkyne v 1. rade ako aj sestry nebohej žalobkyne v 2. rade. Poukázal na to, že z výpovedí svedkov ako aj z konania vedeného pod sp. zn. 12C 415/2013 bolo preukázané, že nebohá C. J. bola silno viazaná na svoju rodinu, t.j. na svoju matku ako aj na svoju sestru ako aj z dôvodov, že sama vychovávala mal. dieťa bez aktívnej pomoci biologického otca mal. Považoval za preukázané, že smrť C. J. sa výrazne premietla do súkromia celej rodiny, do zdravotného stavu žalobkyne v 2. rade, ako aj manžela žalobkyne v 1. rade, čo podľa názoru súdu prvej inštancie tiež výrazným spôsobom zasiahlo do ich rodinného života dovtedy nenarušených a pevných rodinných väzieb. Pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy bral do úvahy skutočnosť, že už v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/415/2013 bola priznaná maloletej I. G. nemajetková ujma vo výške 10.000 eur, s tým, že sa jedná o maloleté dieťa, a toto maloleté dieťa bolo smrťou matky C. J. podľa názoru súdu prvej inštancie zasiahnuté najviac. Zdôraznil, že aj ostatní rodinní príslušníci, teda žalobkyňa v 1. rade ako matka a žalobkyňa v 2. rade ako sestra neb. C. J. boli výrazným spôsobom zasiahnuté smrťou blízkej osoby, s ktorou mali mimoriadne silné puto a vzájomne sa výrazne podporovali, čo potvrdili vo výpovediach aj samotné svedkyne. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, berúc do úvahy aj konanie vedené pod sp.zn. 12C/415/2013 súd prvej inštancie priznal žalobkyni v 1. rade náhradu nemajetkovej ujmy

5.000,- eur a žalobkyni v 2. rade náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur. Vo zvyšnej časti žalobu žalobkýň v 1. 2. rade ako nedôvodnú zamietol (výroku II. a IV.).

7. O trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 1. rade rozhodol podľa § 257 CSP tak, že žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal (IV.) z dôvodu, že až v priebehu konania bola ustálená pasívna legitímácia žalovaného. O trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a intervenientovi rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že žalobkyniam, žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov konania nepriznal, s poukazom na pomer úspechu a neúspechu strán sporu. Zároveň zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť súdny poplatok vo výške 276,- eur, keďže predmetom konania je náhrada nemajetkovej ujmy, a to v zmysle § 2 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Z.z., s tým, že žalobkyne v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 71/1992 Z.z. boli od poplatku oslobodené, keďže išlo o konanie o náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré bola spôsobená trestným činom.

8. Proti tomuto rozsudku voči výroku VI., ktorým súd prvej inštancie žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 1. rade, ktorý žiadal priznať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Poukázal na to, že súd prvej inštancie voči nemu svojim rozsudkom konanie zastavil, pričom v bode 42. odôvodnenia správne uviedol, že žalobkyne v 1. a 2. rade procesne zaviniли zastavenie konania voči žalovanému v 1. rade. Podľa názoru žalovaného v 1. rade mu týmto vznikol nárok na náhradu trov konania, ktoré mu však súd prvej inštancie poukazujúc na ust. § 257 CSP t.j. z dôvodu osobitného zreteľa nepriznal. Poukázal tiež na skutočnosť, že omyl žalobkýň pri označení žalovaného nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania. Žalovaný v 1. rade prejavoval aktívnu účasť počas celého konania, pričom používal prostriedky aktívnej procesnej obrany a zo začiatku bol dokonca jediným žalovaným vo veci.

9. Žalovaný v 2. rade napadol odvolaním rozsudok vo vyhovujúcich výrokoch a výroku (I., III.) a v súvisiacom výroku o trovách konania a povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok (VII., VIII.) domáhajúc sa zamietnutia žaloby. Svoje odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), h), f) s tým, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za arbitrárny resp. nedostatočne odôvodnený, keďže súd prvej inštancie v súvislosti s určením pasívnej vecne legitímácie žalovaného v 2. rade len poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/323/2017-304 zo dňa 01.03.2018 s tým, že odvolací súd vo svojom rozsudku správne potvrdil pasívnu legitímáciu poisťovne, avšak opomenul skúmať vzťah medzi poisťovňou a poisťencom. V bode 2.6 síce poukázal na argumentáciu žalovaného ohľadne jeho pasívnej legitímácie, avšak následne sa s touto nevysporiadal a svoje rozhodnutie v tejto časti neodôvodnil. Ďalej konštatoval, že pasívna legitímácia poisťovní v právnych veciach týkajúcich sa náhrady nemajetkovej ujmy je potvrdená súdnou praxou. Zdôraznil že, predpokladom pasívnej legitímácie poisťovne je zaradenie nemajetkovej ujmy pri usmrtení v dôsledku dopravnej nehody do poistného krytia v zmysle § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Vychádzajúc z posledných súdnych rozhodnutí rôznych stupňov, poukázal na skutočnosť, že aj odborná verejnosť sa prikláňa k podobnému výkladu práva, a to aj napriek počiatočným názorovým rozdielom. Skutočnosť, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch pri dopravných nehodách má byť pokrytá povinným zákonným poistením vyplýva teda jednak z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ ako aj z ustálenej praxe súdov SR. Vzhľadom k uvedenému žalovaný v 2. rade poukázal na nemožnosť jeho pasívnej legitímácie, keďže by mohlo dôjsť k nežiadúcemu až protiprávnemu stavu. V tomto smere poukázal na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, z ktorého vyplýva, že náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému a poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. Mal za to, že na základe uvedeného jednoznačne vyplýva, že pasívna legitímácia žalovaného v 2. rade nie je na mieste. V závere svojho odvolania uviedol, že počas dokazovania nebola zo strany žalobkýň preukázané príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a ujmom s tým, že argumentácia v zmysle ktorej zhoršenie zdravotného stavu rodinných príslušníkov je spôsobený traumou nebol žiadnym relevantným spôsobom preukázaný. Zdôraznil, že vzťah medzi rodinou a dcérou alebo jej otcom, resp. akékoľvek rodinné problémy, ktoré boli prítomné aj pred nehodou, nedokážu preukázať príčinnú súvislosť medzi ujmom a nehodou.

10. Odvolanie voči rozsudku súdu prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému v 2. rade v zamietajúcich výrokoch (II., IV.) a v súvisiacom výroku o trovách konania (VII.) podali žalobkyne v 1. rade a

2. rade, ktoré žiadali zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Zároveň sa domáhali priznania náhrady trov konania. V dôvodoch poukázali na ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP s tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru, že smrťou neb. C. J. bolo vážne a výrazne zasiahnuté do osobnostných práv oboch žalobkýň. Vyjadrili nesúhlas s názorom súdu prvej inštancie, keď zníženie sumy náhrady nemajetkovej ujmy pre žalobkyňu v 1. rade z požadovaných 10 000,- eur na priznaných 5000,- eur a pre žalobkyňu v 2. rade z požadovaných 5000,- eur na priznaných 2000,- eur zdôvodnil tým, že v konaní 12C/415/2013 bolo dcére neb. C. J. priznaných 10 000,- eur s tým, že u nej sa jedná o maloleté dieťa a toto maloleté dieťa bolo smrťou svojej matky zasiahnuté najviac. Uviedli, že sumu 5000,- eur pre žalobkyňu v 1. rade a sumu 2000,- eur pre žalobkyňu v 2. rade považujú za neprimerane nízku a za nepostačujúcu vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené a vzhľadom na všetky okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do práv na ochranu osobnosti ako aj vzhľadom na závažnosť, trvalosť a neodčiniteľnosť tohto zásahu. Zdôraznili, že priznaná suma náhrady nemajetkovej ujmy by mala odzrkadľovať intenzitu, hĺbku, trvalosť a neodčiniteľnosť im spôsobenej nemajetkovej ujmy, čo v prípade priznania sumy 5000,- eur pre žalobkyňu v 1. rade ako matku alebo sumy 2000,- eur pre žalobkyňu v 2. rade ako sestru alebo naplnené nie je. Vo vzťahu k výroku VII. napadnutého rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania žalobkyne uviedli, že uvedený právny názor súdu prvej inštancie považujú za nesprávny a nespravodlivý, nakoľko pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je žalobca povinný vždy v návrhu na začatie konania resp. žalobe uviesť požadovanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom zo samotnej podstaty a povahy tohto nároku však jednoznačne vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé vždy výlučne od úvahy súdu. Poukázali na čl. 4 ods. 1 CSP. Podľa názoru žalobkýň v 1. a 2. rade je spravodlivé, aby v takomto druhu konaní už samotné rozhodnutie súdu o priznaní aspoň časti uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo brané ako kritérium plného úspechu v konaní s tým, že v takomto prípade nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nakoľko ho totiž nemožno ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku, ktorý závisí výlučne od úvahy súdu. V závere poukázali na to, že v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb je pri výpočte odmeny advokát v prípade uplatňovania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 10 ods. 8 vyhlášky, vo veciach ochrany osobnosti podľa OZ tarifnou hodnotou pre učenie základnej sadzby tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby vždy len suma 2000,- eur ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, pričom v tomto konaní bola žalobkyňa v 1. rade priznaná suma 5000,- eur a žalobkyňa v 2. rade suma 2000,- eur.

11. Žalovaný v 1. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkýň v 1. a 2. rade uviedol, že počas dokazovania zo strany žalobkýň nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a ujmu. Argumentácia v zmysle, ktorej zhoršenie zdravotného stavu rodinných príslušníkov je spôsobená traumou nebola žiadnym relevantným spôsobom preukázaná. Spochybnil hodnovernosť svedeckých výpovedí rodinných známych a kamarátov žalobkýň, nakoľko tie mohli byť zaujaté okrem samotnej povahy ich priateľských vzťahov aj z toho dôvodu, že na súdne pojednávanie cestovali svedkovia so žalobkyňami v jednom aute. Namietal, že svedecké výpovede neboli jednotné ani čo sa týka bývania, t. j. nedá sa určiť či zosnulá žila v spoločnej domácnosti so žalobcami alebo nie.

12. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkýň v 1. a 2. rade uviedol, že počas dokazovania zo strany žalobkýň nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a ujmu. Argumentácia v zmysle, ktorej zhoršenie zdravotného stavu rodinných príslušníkov je spôsobená traumou nebola žiadnym relevantným spôsobom preukázaná. Žalovaný v 1. rade spochybnil počas celého súdneho pojednávania hodnovernosť svedeckých výpovedí rodinných známych a kamarátov žalobkýň, nakoľko tie mohli byť zaujaté okrem samotnej povahy ich priateľských vzťahov aj z toho dôvodu, že na súdne pojednávanie cestovali svedkovia so žalobkyňami v jednom aute. Namietal, že svedecké výpovede neboli jednotné ani čo sa týka bývania, t. j. nedá sa určiť či zosnulá žila v spoločnej domácnosti so žalobcami alebo nie.

13. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po

prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne v 1. a 2. rade a žalovaného v 1. rade je dôvodné a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

14. Predmetom konania je žaloba, ktorou sa žalobkyne voči žalovanému v 1 rade domáhali, aby súd zaviazal žalovaného Varga Zsolt, s.r.o. zaplatiť žalobkyni v 1.rade titulom nemajetkovej ujmy sumu 10.000 eur a žalobkyni v 2. rade sumu 5.000 eur. Žalobu odôvodnili tým, že dňa 23.12.2010 v čase o 06:45 hod. na ceste I/62 v smere zo Senca do Sládkovičova zamestnanec žalovaného X. K. ako vodič nákladného motorového vozidla zn. K., C.: LV XXX CU s návesom C.: LV XXX YH v dôsledku šmyku prešiel do protismeru, kde narazil do oproti idúceho osobného motorového vozidla zn. Škoda Felícia EČV: GA: XXXCM, ktoré v tom čase viedla neb. C. J.. E. C. J. boli spôsobené viaceré zranenia, na následky ktorých po dopravnej nehode zomrela. Uznesením č. k. 12C/696/2012-71 zo dňa 27.08.2013 súd prvej inštancie pripustil, aby do konania na strane žalovaného ako žalovaný v 2. rade vstúpil Zsolt Varga IČO: 11 843 969. Dňa 28.11.2017 žalobkyňa v 1. a v 2. rade vzali žalobu späť voči žalovanému v 1. rade, na základe čoho súd prvej inštancie voči nemu konanie zastavil.

15. Predmetom občianskoprávných vzťahov môžu byť nielen veci, práva, tvorivé výsledky ľudskej činnosti, ale aj určité imateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka. K imateriálnym hodnotám (stránkam) ľudskej dôstojnosti (napr. meno, česť, dôstojnosť, telesná integrita, fyzická integrita atď.) alebo na hmotnom substráte zachyteným prejavom osobnosti sa v občianskoprávných vzťahoch upínajú osobitné práva. Osobnosť, ktorá je chránená prostredníctvom všeobecného osobnostného práva, v prípade, ak došlo k zásahu do tohto práva, má možnosť využiť právne prostriedky ochrany osobnosti, ktoré sú exemplifikatívne uvedené v ustanovení § 13 Občianskeho zákonníka. Prichádzajú do úvahy, pokiaľ hrozí alebo je spôsobená ujma v osobnostnej nemajetkovej sfére a majú rôznu povahu. Ak by bolo morálne zadostučinenie preukázateľne nepostačujúce tak, že v danom prípade by strácalo svoju účinnosť a funkčnosť umožňuje Občiansky zákonník v § 13 ods. 2 priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Táto nedostatočnosť morálnej satisfakcie musí byť z hľadiska intenzity, trvania, závažnosti a rozsahu nepriaznivých dôsledkov na postavenie dotknutej osoby v jej osobnom a pracovnom živote vždy bezpečne zistená. Z ustanovenia § 13 ods. 2 OZ vyplýva, že dôvody pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy a to zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jeho dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere sú uvedené iba demonštratívne, preto súd môže nemajetkovú ujmu podľa tohto zákonného ustanovenia priznať aj v iných prípadoch obdobnej závažnosti. Účelom nemajetkovej ujmy je vyvážiť a zmierniť nemajetkovú ujmu peňažnou formou a plní tiež satisfakčnú funkciu. Občianskoprávna ochrana osobnosti je založená na objektívnom zodpovednostnom princípe, a preto na vznik zodpovednosti sa nevyžaduje subjektívny predpoklad v podobe zavinenia toho, kto neoprávnený zásah do osobnostného práva vykonal. Pokiaľ by však v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku škode, uplatnenie ďalšieho druhu občianskoprávnej zodpovednosti, t.j. zodpovednosti za škodu podľa § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka je viazané na existenciu zavinenia subjektu zásahu. Subjektívny prvok zavinenia má však význam pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka v rámci zohľadnenia okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo.

16. Nevyhnutnou podmienkou pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy (§ 13 ods.2 OZ) je, že sa priznanie žiadnej inej formy morálneho zadostučinenia nezdá s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi. Teda ide o prípad, kedy vzniknutú ujmu nemožno z nejakého dôvodu prostredníctvom žiadnej z foriem morálneho zadostučinenia primerane zmierniť. Toto posúdenie je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorý ale bude musieť vychádzať jednak z jednotlivých okolností, ako aj z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo ku zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere alebo k zásahu do práva na ochranu osobnosti v iných prípadoch obdobnej závažnosti. Keďže uloženie zadostučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy hodnotiť vždy objektívne prihliadnúc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, hlavne k jej veku a k jej postaveniu (tzv. diferencované uplatnenie objektívneho kritéria). Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o zásahu do práva na súkromie spolu s priznaním nároku na nemajetkovú ujmu v peniazoch pôjde len vtedy, keď z konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby, možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvania ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či

došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium). Je treba vylúčiť stav, kedy budú za relevantné považované výlučne subjektívne psychické reakcie jednotlivých individualizovaných fyzických osôb, alebo reakcie, ktoré sa môžu často diametrálne odlišovať. Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch súdom sa výška určuje jednorazovou čiastkou a zákon pri určení tejto výšky nestanovuje žiadne medze. Stanovuje však dve podstatné kritéria taxatívne uvedené v ust. § 13 ods. 3 OZ a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a široko chápané okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ktorú zákonnú úpravu je súd povinný rešpektovať.

17. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobe vyhovel len čiastočne a to tak, že žalovaného 2. rade zaviazal na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy žalobkyni v 1. rade v sume 5000,- eur a žalobkyni v 2. rade v sume 2000,- eur. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaniach žalobkýň v 1. a v 2. rade dospel k záveru, že súdom priznaná výška nemateriálnej ujmy nezodpovedá intenzite, rozsahu a trvania spôsobnej ujmy. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie v tom, že takto priznaná výška nemajetkovej ujmy je postačujúca a to aj s porovnaním s nemajetkovou ujmou priznanou maloletej dcére nebohej v sume 10.000,- euro. Je nesporné, že smrť matky najviac zasiahlo do života maloletého dieťaťa, avšak súd v tomto konaní nie je viazaný záverom súdu, ktorý v inom konaní za postačujúcu satisfakciu priznal nemajetkovú ujmu maloletej dcére nebohej v sume 10.000,- euro.

18. V tomto konaní sa odvolací súd zaoberal v zmysle § 13 OZ tým, či sú splnené zákonné podmienky na priznanie nemateriálnej ujmy a tiež jej výškou, ktorú odvolaním napadli žalobkyne. Podľa názoru odvolacieho súdu smrťou nebohej C. J., dcéry žalobkyne v 1. rade a sestry žalobkyne v 2. rade, v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil vodič motorového vozidla X. K., ako zamestnanec žalovaného v 2. rade nepochybne došlo k nenapraviteľnej a pretrvávajúcej ujme na strane oboch žalobkýň, ktorým bol znemožnený ďalší spoločný život s dcérou, pričom objektívne každý, nachádzajúci sa na ich mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby, by to považoval za ťažkú ujmu. Z uvedeného dôvodu je možné prijať záver, že z objektívneho hľadiska došlo u oboch žalobkýň k závažnej a nenapraviteľnej ujme, pričom priznanie žiadnej inej formy morálneho zadosťučinenia sa nezdá s ohľadom na okolnosti prípadu postačujúcimi. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade je možné konštatovať, že zákonom stanovené predpoklady pre vznik objektívnej zodpovednosti za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobkýň, ako ja pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch boli naplnené. Žalovaný v 2. rade ako zamestnávateľ vodiča motorového vozidla, ktorý dopravnú nehodu spôsobil, podľa názoru súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu neoprávnene zasiahol do chránených osobnostných práv žalobkýň podľa 420 ods. 1 a § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto je vo vzťahu k žalovanému v 2. rade možné konštatovať, že zákonom stanovené predpoklady pre vznik objektívnej zodpovednosti za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobkýň ako aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, boli naplnené. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie prijal správny právny záver, že žaloba žalobkýň voči žalovanému v 2. rade je dôvodne podaná.

19. Čo sa týka výšky nemajetkovej ujmy odvolací súd zohľadnil nielen okolnosti konkrétneho prípadu ale aj vlastnú rozhodovaciu prax a rozhodovaciu prax odvolacích súdov v obdobných veciach a tiež cieľ, ktorý zákon poskytnutím nemajetkovej ujmy sleduje. Vo vzťahu k okolnostiam konkrétneho prípadu odvolací súd uvádza, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobkyňa v 1. rade, matka nebohej a rovnako tak žalobkyňa v 2. rade, sestra nebohej mali dobré rodinné vzťahy a medzi nimi existovali citové väzby. Nebohá C. J. bývala so svojou maloletou dcérou v rovnakej obci ako žalobkyňa v 1. rade a s ohľadom aj na vek žalobkyne v 1. rade rodičom poskytovala aj pravidelnú starostlivosť a podporu a to zabezpečovaním nákupov, liekov návštevou lekára a pomocou v domácnosti. Uvedená skutočnosť nasvedčuje tomu, že žalobkyňa v 1. rade mala pravidelný kontakt s dcérou a bola na jej pomoc odkázaná. Starostlivosť, ktorú nebohá C. J. žalobkyni v 1. rade poskytovala svedčí o pevných rodinných väzbách, prerušenie ktorých významným spôsobom citovo zasiahli žalobkyňu v 1. rade. Aj v prípade žalobkyne v 2. rade je na základe vykonaného dokazovania možné konštatovať, že medzi nimi boli dobré vzťahy a úzke citové väzby. Z vyjadrenia žalobkyne v 2. rade vyplýva, že boli nielen sestry ale aj dobré priateľky. Trávilu spolu dovolenky aj voľný čas a vzájomne sa podporovali. Žalovaná v 2. rade uviedla, že traumou jej predlžovali aj súdne konania, ktorých sa zúčastnila po smrti sestry a to nielen trestného konania ale aj konanie ohľadne styku s maloletou dcérou nebohej, o ktorú sa po smrti matky začal stráť jej otec a to 300 km od pôvodného bydliska, pričom jej a žalobkyni v 2. rade bránil v styku

s maloletou. Z výpovede žalovanej v 2. rade vyplýva, že v dôsledku tragickej smrti jej sestry sa úplne zmenil a rozvrátil ich rodinný život. Začala mať psychické problémy a v dôsledku stresu ochorela na onkologické ochorenie a jej otec dostal porážku. Doposiaľ sa so smrťou dcéry a sestry nevysporiadali a v dôsledku toho, že starostlivosť o dcéru nebohej prevzal jej otec prišli aj o kontakt s dcérou nebohej maloletou I., aj keď už v súčasnosti na základe súdneho rozhodnutia sa styk realizuje.

20. Na základe týchto zistení odvolací súd dospel k záveru, že súdom prvej inštancie priznaná nemateriálna ujma a to žalobkyni v 1. rade vo výške 5000 euro a žalobkyni v 2. rade vo výške 2000 euro nie je dostatočná a nevyjadruje závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy, ktorá, keďže ide o smrť človeka je tou najväčšou ujmou a nedá sa nahradiť žiadnymi finančným ekvivalentom, nezohľadňuje osobitosti tohto prípadu a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Cieľom poskytnutej imateriálnej ujmy je aspoň čiastočné zmiernenie utrpenej ujmy zohľadňujúc najmä to, že navrátenie do pôvodného stavu neprichádza do úvahy. Pri určení výšky nemateriálnej ujmy je treba zohľadniť aj to, akým spôsobom došlo k narušeniu chráneného práva na rodinný život. V danom prípade k smrti dcéry a sestry žalobkýň došlo pri dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič žalovaného v 2.rade, ktorý čin spáchal závažnejším spôsobom konania, porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, za ktorý skutok bol odsúdený v trestnom konaní. Nebohá C. J. dopravnú nehodu nijako nezavinila a neporušila pravidlá cestnej premávky.

21. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy žalobkyne v 1. a 2. rade odvolací súd zohľadnil svoju rozhodovaciu prax, rozhodovacie krajských súdov a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných prípadoch. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozhodnutie KS Prešov sp.zn. 20 Co/183/2014, ktorým bola potvrdená nemajetková ujma pre rodičov každému 15 000 eur za smrť syna pri dopravnej nehode, rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp.zn. 24Co/479/2012 zo dňa 13.11.2013, ktorým potvrdil nemajetkovú ujmu vo výške 25 000 eur priznanú otcovi za smrť jeho syna, rozhodnutie NS SR sp.zn. 2Cdo/154/2010, ktorým bolo opäť dovolanie odmietnuté, keď v konaní pred súdom bolo rodičom za smrť dcéry pri dopravnej nehode priznaná suma 2x 17 000 eur. Senát 7Co Krajského súdu v Nitre rozhodol v obdobnej veci rozsudkom zo dňa 21. júna 2018 sp.zn. 7Co/297/2017 za smrť syna žalobkyne pri dopravnej nehode priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 20.000 euro, rozsudkom zo dňa 20. júna 2019 sp.zn. 7Co/96/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým za smrť dcéry žalobkyne priznal žalobkyni sumu 20.000,- euro.

22. S ohľadom na vyššie uvedené považoval odvolací súd za dôvodnú výšku nemajetkovej ujmy v sume 10 000,- eur pre žalobkyňu v 1. rade a to aj s ohľadom na blízky príbuzenský pomer- dcéra žalobkyne ale tiež vek žalobkyne, v ktorom ujmu utrpela a odkázanosť na pomoc dcéry. Pre žalobkyňu v 2. rade za dôvodnú považoval nemateriálnu ujmu 5000,- eur s ohľadom na veľmi blízky vzťah k nebohej -sestra žalobkyne, s ktorou trávila nielen voľný čas (dovolenky, výlety) ale spolu pracovali aj u toho istého zamestnávateľa, čím v plnom rozsahu vyhovel žalobe žalobkýň. Takto určený výška nemateriálnej ujmy podľa názoru odvolacieho súdu lepšie zodpovedá nielen okolnostiam za ktorých k ujme došlo, ale tiež osobitostiam danej veci a cieľu, ktorý priznanie nemateriálnej ujmy zákon sleduje.

23. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd zmenil aj výrok súdu prvej inštancie, ktorým rozhodoval o trovách tak, že plne úspešným žalobkyniam v 1. a 2. rade priznal podľa § 255 ods. 1 CSP voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov provinštančného konania.

24. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyne svoj nárok uplatnili najprv voči žalovanému v 1. rade, ako zamestnávateľovi vodiča motorového vozidla X. K., ktorý spôsobil dopravnú nehodu. V priebehu konania, z predloženej pracovnej zmluvy, vyplynulo, že vodič motorového vozidla X. K. bol v čase dopravnej nehody zamestnancom Y. K. s miestom podnikania J. XX, P. Na základe návrhu žalobkýň uznesením č. k. 12C/696/2012-71 zo dňa 27.08.2013 súd pripustil, aby do konania na strane žalovaného ako žalovaný v 2. rade vstúpil Y. Vo vzťahu k žalovanému v 1.rade vzali žalobkyne žalobu späť a súd konanie voči nemu zastavil. Žalovaný v 2. rade v dôvodoch odvolania namietal svoju pasívnu legitímáciu. K existencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2.rade odvolací súd uvádza, že z pracovnej zmluvy vodiča vyplýva, že žalovaný v 2. rade bol zamestnávateľom X. K., vodiča, ktorý dopravnú nehodu spôsobil pri výkone svojich pracovných povinností. K dopravnej nehode došlo pri výkone práce, pri pracovnej ceste, na ktorú bol vyslaný zamestnávateľom, preto za ujmu, ktorá žalobkyniam vznikla zodpovedá žalovaný v 2.rade ako zamestnávateľ vodiča a prevádzkovateľ vozidla. Ak zamestnanec pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávných povinností spôsobí škodu tretej osobe, v takomto prípade za škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ, a to bez ohľadu na to, či je zamestnávateľ právnickou osobou alebo fyzickou osobou. Teda išlo o posúdenie, či ku škode došlo pri uskutočňovaní vlastnej činnosti právnickej (fyzickej) osoby, prípadne pri činnosti, ktorá ešte nevybočuje z tohto rámca. V ustanovení § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je totiž vyjadrená zásada, že pokiaľ niekto spôsobí škodu pri vykonávaní činnosti, ktorú vykonával pre inú osobu, nezodpovedá za túto škodu

sám, ale za ňu zodpovedá ten, za koho túto činnosť vykonával. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje nielen na prípady, keď zamestnanec pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávných povinností spôsobí škodu tretej osobe (v takomto prípade za škodu zodpovedá jeho zamestnávateľ, a to bez ohľadu na to, či je zamestnávateľ právnickou osobou alebo fyzickou osobou), ale postihuje aj prípady kedy škoda je spôsobená osobami, ktorých právnická (fyzická) osoba pri ich činnosti, ktoré na túto činnosť použili.

25. Uvedenou problematikou sa zaoberal aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku vydanom v konaní vedenom pod sp.zn. 1 Cdo 47/2011 zo dňa 21.novembra 2013 uviedol: „podľa § 853 Občianskeho zákonníka platí, že občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom, sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. V tomto ustanovení Občianskeho zákonníka je upravená analógia. Analógia legis (analógia zákona) sa používa ako forma aplikácie zákona vtedy, keď treba riešiť otázku, riešenie ktorej nie je síce v zákone upravené, ale ten istý zákon upravuje riešenie podobného prípadu. Vychádza sa pritom z predpokladu, že zákonodarcu by podľa rovnakých zásad upravil aj daný prípad. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že právnym vzťahom zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú na osobnostných právach fyzickej osoby (§ 11 a nasl. Občianskeho zákonníka) sú obsahom a účelom najbližšie právne vzťahy zodpovednosti za majetkovú ujmu (škodu) spôsobenú v majetkovej sfére poškodeného (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka)“.

26. Vo vzťahu k námietkam žalovaného v 2. rade, že za vzniknutú ujmu by mal niesť zodpovednosť intervenient, ktorý by mal byť pasívne legitimovaný na strane žalovaného odvolací súd uvádza, že bolo vecou žalobkyň či svoj nárok uplatnia voči žalovanému v 2. rade alebo aj voči poisťovni, prípadne výlučne proti poisťovateľovi, ktorý vykonáva povinné zmluvné poistenia. Skutočnosť, že žalobkyne poisťovňu neoznačili ako stranu sporu na strane žalovaného nemá za následok nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného v 2.rade, ktorý zodpovedá tak ako je vyššie uvedené podľa § 420 ods. 2 OZ. Z ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. (označeného ako „Priamy nárok poškodeného“) vyplýva, že náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody aj priamo proti poisťovateľovi, ktorý vykonáva povinné zmluvné poistenie zodpovednosti má teda rovnaký nárok proti dvom subjektom. Poisťovateľ má pri uplatnení nároku poškodeného na náhradu škody rovnaké právne postavenie ako osoba, ktorá škodu priamo spôsobila teda žalovaný v 2.rade, ktorý v danom prípade nesie zodpovednosť za vznik škody. Z uvedeného dôvodu nepovažoval námietky žalovaného v 2. rade v tomto smere za dôvodné, navyše v tomto konaní vystupuje poisťovňa ako intervenient popri žalovanom, pretože ako vykonávateľ povinného zmluvného poistenia má právny záujem na výsledku konania.

27. Smrťou nebohej C. J., dcéry žalobkyne v 1. rade a sestry žalobkyne v 2. rade, v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil vodič motorového vozidla X. K., ako zamestnanec žalovaného v 2. rade nepochybne došlo k nenapraviteľnej citovej ujme na strane oboch žalobkyň, ktorým bol znemožnený ďalší spoločný život s dcérou resp. sestrou, preto súd prvej inštancie prijal správny právny záver, že žaloba žalobkyň voči žalovanému v 2. rade je dôvodne podaná. Žalovaný v 2.rade ako zamestnávateľ vodiča motorového vozidla, ktorý dopravnú nehodu spôsobil, podľa názoru súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu neoprávnene zasiahol do chránených osobnostných práv žalobkyň podľa, § 420 ods. 1 a § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Preto je vo vzťahu k žalovanému v 2. rade možné konštatovať, že zákonom stanovené predpoklady pre vznik objektívnej zodpovednosti za protiprávny zásah do osobnostných práv žalobkyň ako aj pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, boli naplnené.

28. V odvolaní žalovaný v 2.rade namietal aj neriešenie otázky absencie priamej príčinnej súvislosti medzi dopravnou nehodou a spôsobenou ujmu. Odvolací súd uvádza, že je nesporné, že nebohá C. J. zomrela po tom, ako zamestnanec žalovaného v 2. rade, X. K. ako vodič nákladného motorového vozidla zn. K., C.: LV XXX CU s návesom C.: LV XXX YH v dôsledku šmyku prešiel do protismeru, kde narazil do oproti idúceho osobného motorového vozidla zn. K. L. C.: GA: XXXCM, ktoré v tom čase viedla neb. C. J.. V príčinnej súvislosti s jej smrťou žalobkyňa v 1. rade ako jej matka a žalobkyňa v 2. rade ako jej sestra nesporne utrpeli citovú ujmu a psychickú traumu a jej smrťou sa výrazne zhoršila kvalita života celej rodiny. V priamej súvislosti s touto dopravnou nehodou bolo narušené právo žalobkyň na rodinný život chránené ust. § 11 a § 13 OZ. Existencia príčinnej súvislosti preto bola v danej veci nad všetky pochybnosti preukázaná. Na základe uvedeného považoval odvolací súd námietku žalovaného v 2. rade, že v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi dopravnou nehodou a spôsobenou ujmu za nedôvodnú.

29. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku VI., ktorý odvolaním napadlo žalovaný v 1.rade a priznal žalovanému v 1. rade voči žalobkyniam v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu s poukazom na ust. 256 ods. 1 CSP. Odvolací súd vychádzal z toho záveru, že zastavenie konania voči žalovanému v 1. rade spôsobili žalobkyne v 1. a 2. rade. Súd v tomto prípade nevzhladol dôvody osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné náhradu trov konania nepriznať. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyne boli pri podávaní žaloby právne zastúpené a nesprávne posúdená otázka pasívnej legitímácie nemôže ísť na ťarchu žalovaného v 1. rade, voči ktorému v priebehu konania vzali žalobkyne žalobu späť.

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyne v 1. rade a v 2. rade, ktoré boli v odvolacom konaní úspešné priznal voči žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu a zároveň v konaní úspešnému žalovanému v 1. rade priznal voči žalobkyniam v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

31. Odvolací súd tiež zmenil výrok VIII. napadnutého rozhodnutia, a to s poukazom na ust. §9 ods. 4, § 2 ods.2, § 4 ods. 2 písm. i/ zák. č. 71/1992 Zb o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (v znení do 14.06.2013). Súdny poplatok odvolací súd vyrubil v súlade s položkou 7b písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov v sume 516,- eur (66 eur + 3% z výšky uplatnenej z nemajetkovej ujmy 15.000 = 150x3 =450 +66=516). Povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu uložil žalovanému z dôvodu, že žalobkyne sú od zaplatenia súdneho poplatku oslobodené.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).